

GRIMOIRE

DE DORRE WERELD

DEEL 2 IN DE WERELDBOOM-CYCLUS

Een verhaal van Balcaen Dimitri
Redactie door Porreye Davinia

**AAN ALLE JONGEREN DIE VECHTEN
VOOR EEN BETERE TOEKOMST**

**ANDERE WERKEN VAN
DIMITRI BALCAEN**

ZUSTERS VAN HET ATOOM

Zusters van het Atoom - De Jacht (2018)

Zusters van het Atoom - Collisie (2018)

Zusters van het Atoom - Het Complete Verhaal (2020)

PETER & PAN

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (2018)

Peter & Pan - How Peter became Pan (2021)

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd - Hardcover (2021)

Peter & Wendy - Het Originele Verhaal (2021)

APOTHEOSE

Apotheose - Ontsnappen aan de zwaartekracht (2022)

GRIMOIRE

Grimoire - De Goden van Morgen (2020)

INHOUDSTAFEL

WAT VOORAF GING	1	
0	Proloog	3
1	Thuisfront	7
2	Celgenoten	17
3	Een vleugje hoop	23
4	De kinderen van Nana	29
5	Een stervende wereld	37
6	Bekentenis	43
7	De hand van het Oneindige Beest	53
8	Ware vrienden	59
9	Buitenstaanders	71
10	Een zee van zand	77
11	Vraatzucht	87
12	Cinerea	97
13	Prima Materia	113
14	Utgard	119
15	Het oordeel van Skrymir	129
16	Noodkreet	137
17	Het offer	147
18	Poppenspel	151
19	Een betere wereld	173

GRIMOIRE

WAT VOORAF GING

Een jaar en een half na de mysterieuze brand die de instelling waar Finn Zhao en zijn vrienden verbleven tot sluiten dwong, keerden de jonge Finn en zijn ouders terug naar hun oude huis in het door bossen omringde dorp Neverycken.

Gaandeweg ontdekte Finn dat zijn vrienden Gwendolyn Larsen, Tristan Harald en Emma Sommer net als hijzelf beschikten over vreemde gaven sinds die gebeurtenis. Zij gidsten hem dan ook naar het rijk Asgaard, waar hij door hun leidster Freyja aanvaard werd als één van de Valdar: de Goden van Morgen.

Na enkele weken waarin Finn zijn heldhaftigheid bewees, werden hij en Gwen geconfronteerd met een situatie waarbij een kind nog jonger dan hen gearresteerd werd omdat hij zijn magische gave niet kon beheersen. Uiteindelijk leidde dit hen naar het Wyrmennest, waar gevaarlijke kinderen geïnterneerd werden door de zorgzame Nana Lund. Daar ontmoette Finn Alvis, die op ieder moment belaagd werd door de stemmen van de doden, en Gunnar, die onopzettelijk de hoofdstad van Asgaard opblies bij het ontwaken van zijn gave.

Uit medelijden voor hun gelijkaardige situatie besloten de Valdar bij hen te blijven, onder de mom van studies die ze onder Nana volgden. Even leek alles goed te gaan, tot Gunnar plots Nana opofferde in een poging zijn

macht onder controle te brengen. Gekwetst en verraden besloten de Valdar op zoek te gaan naar hem en zijn volgelingen. Een zoektocht die hen uiteindelijk terug naar onze wereld bracht. Alvis bood Finn en Emma zijn hulp aan maar verraadde hen uiteindelijk wanneer bleek dat Gunnar Alvis' leven en dat van alle andere ontsnapte kinderen in handen had.

Hoewel Alvis zich terug bekeerde, hadden de andere Valdar hun handen vol met Gunnar, die besloten had Neverycken op te blazen om nog meer kracht te vergaren. Tristan en Gwen namen het moedig alleen op tegen hem, maar zelfs wanneer de anderen hen te hulp schoten, was het niet genoeg om Gunnar uit te schakelen.

Uiteindelijk slaagden ze er pas in de dag te redden wanneer Finn besloot zichzelf op te offeren. Tenslotte bleek dat deze daad van zelfopoffering genoeg was om Finn te redden, hoewel hij nu vast zat in een schemerrijk tussen Aarde en Asgaard waar de spookachtige schim, Grimmir, hem meldde dat er werk aan de winkel was.

O

PROLOOG

De kreet om hulp kon vanuit alle windhoeken gehoord worden.

Het weerklonk in het versteende woud aan de rand van de wereld. Temidden van de storm die woedde over de schijnbaar eindeloze woestijn. Zelfs diep in de lang verlaten vetmijnen kon je de stem horen fluisteren. Toch kwam er geen antwoord. De weinigen die de stem toch opvingen, negeerden het gewoon. Dit was een dorre wereld. Hier was het ieder voor zich.

Als je de stem zou gevolgd hebben, kwam je uit bij een verlaten stad aan de rand van een woestijn. De ruïnes hier torenden hoog uit boven alles. Zelfs bergen bereikten deze toppen niet. Ooit moet dit een plaats van kennis zijn geweest. Maar zelfs kennis kon hen niet redden van hun eigen blindheid.

Volg het gefluister verder en je bereikt de hoogste toren. Een ware wolkenkrabber, gehuld in het licht van twee manen. Halverwege die ontzaggelijk hoge plek vond je de bron van het geluid.

Een jongen in kleermakerszit, niet ouder dan 12 of 13, mompelend tegen zichzelf. Steeds dezelfde woorden. Die kreet om hulp, ook al wist hij zelf niet goed waar hij was. Zo ging het nu al uren.

Luchtzucht. Dat was de naam die Nana aan de spreuk had gegeven. Het was één van de vele zaken die ze aan

hem had geprobeerd te leren en één van de weinige die hem effectief bij was gebleven. Normaal gezien zou hij dit alleen maar gekund hebben met behulp van een staf. Zo weef je nu eenmaal spreuken. Maar die tijd lag al lang achter hem. Sinds de dag van zijn zelfopoffering was Finn niet meer dezelfde.

Uiteindelijk opende hij zijn ogen. Hij keek rond zich heen naar de ondertussen reeds vertrouwde omgeving. Van buitenaf gezien zou je het kunnen omschrijven als een sneeuwbol. Een grote glazen koepel schermde Finn af van de buitenwereld. Niets, hoe hard hij ook probeerde, kon erdoor breken. Zelfs teleporteren was onmogelijk.

Toch was het duidelijk dat degene die deze sneeuwbol gemaakt had er veel liefde in had gestoken. Finn had genoeg ruimte om te bewegen. In het midden kabbelde een beekje van zuiver water zodat hij nooit dorst hoefde te lijden. En hoewel alle planten stervende waren, was het duidelijk dat iedere bloem, boom en struik met de uiterste zorg waren gekozen.

Uitgeput liet Finn zich vallen op het dorre gras, starend naar het glas boven hem.

‘Ik ga ze nooit meer terug zien...’

Hij keek opzij, naar het schild aan zijn zijde. Veel goeds had het hem hier niet gedaan. Mocht hij kunnen, dan zou hij het in een hartslag geruild hebben voor een moment met zijn vrienden. Hij herinnerde hen nog maar al te goed, de rest was vaag. De afgelopen maanden, of misschien zelfs jaren, waren slechts flarden voor hem.

Heel even dwaalde Finn af naar het leven dat hij vroeger had. Twee liefhebbende ouders, een zusje dat voor altijd in zijn hart zou blijven en tenslotte zijn vrienden. Hij kon ze haast zien, wanneer er plots een schaduw in

zijn ooghoek bewoog.

Finn schrok recht. Dit was onmogelijk. Hij was hier toch alleen. Hij kon niet uit de sneeuwbol raken, maar dat betekende ook dat niets zomaar naar binnen kon. Toch?

Met een simpele draai van zijn hand vloog het schild tot aan zijn pols. Daar bleef het mooi hangen terwijl het zachtjes draaide.

‘Wie is daar?’ vroeg hij.

Er kwam geen antwoord, maar nu was Finn het zeker. Hij was niet alleen. Achter hem kraakte zachtjes een takje. Met een draai keerde hij zich in de richting van het geluid. Vliegensvlug stak hij zijn hand naar voren en gebruikte hij Windvlaag om een luchtstoot vooruit te sturen.

Niets. Slechts wat verdorde bladeren die weg dwarrelden door de wind.

Heel even vreesde Finn dat hij aan het hervallen was. Het zou niet de eerste keer zijn dat hij in een tijd van nood dingen zag en hoorde die er niet waren. Maar wanneer hij zijn blik op de grond richtte en de onmiskenbare schaduw tussen zijn benen zag, wist hij dat hij het bij het rechte eind had.

‘Jij bent het.’ zei hij stilletjes.

Het schild landde met een zachte plof op de grond terwijl Finn zich voorzichtig omdraaide. Hij had zich niet vergist.

‘Ik weet dat we niet altijd de beste vrienden waren, maar ik heb je hulp nodig. Kan ik op je rekenen?’ vroeg hij.

Het antwoord kwam niet in woorden, maar met een zacht knikje. Finn hurkte neer.

‘Goed, breng dan deze boodschap over naar Gwen.’

1

THUISFRONT

‘Tot volgende week, dr. de Vries.’

Met een geruststellende glimlach opende de oudere man de deur voor haar.

‘Tot volgende week, Gwendolyn. En je weet het. Als er iets is...’

‘Kan ik u altijd bereiken. Dank u, dr. de Vries.’

‘Geen dank. Haast je nu maar naar huis. Ik zou niet willen dat je ouders bezorgd worden.’

Met een laatste knikje vertrok Gwen. Terwijl de voordeur achter haar dicht viel, hoorde ze nog net hoe de dokter de volgende patiënt verwelkomde.

Ondanks de warme woorden van afscheid was het geen gemakkelijk gesprek geweest voor Gwen. Opnieuw hamerde de dokter op dezelfde punten. Hoe Gwen het afgelopen jaar haar familie, haar studies en zelfs haar tuin had verwaarloosd. Dat ze haar schuldgevoel los moest laten. De fixaties die ze zagezegd aan haar aandoening te danken had.

De “gasexplosie” was haar schuld niet volgens de dokter. En het was al zeker haar schuld niet dat er zoveel mensen om het leven waren gekomen. Ze mocht het verlies van Finn dus niet persoonlijk nemen.

Maar dat geloofde Gwen voor geen meter.

Al die mensen die nodeloos omgekomen waren die

dag. Die kon ze niet zomaar terug brengen. Maar Finn... Daar was geen twijfel over. Hem kon ze nog redden.

Het was dan ook met die gedachte in het achterhoofd dat ze het pad naar huis achter haar liet. Haar ouders zouden nog even moeten wachten. Haar doel lag in het woud.

Het deed haar geen deugd om hen zo bezorgd te maken, maar Gwen zag het als haar plicht om Finn naar huis te gidsen. Want hoe bezorgd haar ouders ook mochten zijn, het was niets vergeleken met de pijn die Finns ouders iedere dag met zich mee moesten dragen.

Kort na de aanval van Gunnar had Gwen al haar moed bijeen geraapt om hen de waarheid te vertellen. Emma en Tristan wisten er helemaal niets van. Uit angst gingen ze toch maar geprobeerd hebben haar te stoppen.

Het gesprek ging precies zoals ze gevreesd had. Ongeloof is nu eenmaal de natuurlijke reactie op het onbegrijpelijke. Natuurlijk toonden ze begrip en medeleven, maar uiteindelijk kwam het er op neer dat ze de situatie herkenden. In hun ogen verzon Gwen slechts een fantastisch verhaal om haar verlies te verwerken. Ze hadden het met hun eigen ogen gezien toen Finn zijn zusje Sarah verloor.

Pas dan zag Gwen hen voor wat ze waren. Ouders zonder kinderen. Zelf op zoek naar een verhaal waarmee ze verder door het leven konden, maar niet wanhopig genoeg om te geloven wat Gwen hen te vertellen had. Ze bood haar excuses aan en vertrok, maar de schade was reeds berokkend.

Al vlug volgde er een telefoontje naar haar ouders. Eindelijk hadden ze een geldig excuus om alle

bezorgdheden die ze hadden naar voren te brengen. Gwen kon het hen niet kwalijk nemen. Haar naar dokter de Vries sturen, was hun manier van helpen. Maar het was niet de manier waarmee zij omging met verlies.

Gwen had gerust kunnen huilen. Geloof me, dat had ze maar al te graag willen doen. Er is geen schaamte in verdriet. Maar ze weigerde tranen te laten alsof dit een verloren zaak was. Het kostte haar enige overtuiging, maar uiteindelijk kreeg ze ook Tristan en Emma aan haar zijde.

Zij gingen op hun eigen manier om met de gebeurtenissen. Tristan had zoveel moed getoond tijdens het gevecht, maar dat wakkerde zijn angsten nog meer aan. De paniekaanvallen kwamen steeds vaker voor, tot hij al zijn aandacht begon te steken in zijn runenleer en, tot ieders verbazing, kooklessen. Een jaar geleden kon hij nog geen toast maken. Nu schotelde hij het ene heerlijke gerecht na het andere voor. Voor het eerst in lange tijd zag het er naar uit dat hij rust vond.

Emma daarentegen was er slecht aan toe. Gezien de band die ze had met Alvis, en de trieste gevolgen daarvan, stelde ze zich persoonlijk verantwoordelijk voor alles wat er gebeurd was. Ze deed haar best om niets te laten blijken, maar voor Gwen en Tristan kon ze die gevoelens nauwelijks verbergen.

Het was nu niet ver meer. Zelfs verzonken in gedachten kon Gwen altijd haar weg terug vinden naar deze plaats. Ze schudde het hoofd om haar focus terug te vinden. In de verte kon ze haar vrienden reeds zien. Tristan, een reus met een klein hartje, en Emma, gekwetst maar niet gebroken.

Ook zij merkten haar nu op. Met open armen ontvingen ze elkaar. Ze hadden elkaar nog maar de dag ervoor gezien, maar zo ging het er nu eenmaal aan toe bij hen. Ze hielden elkaar liever iets langer vast dan nodig was. Je wist nooit wie er vandaag het meest aan had.

‘Sorry dat ik te laat ben.’ zei Gwen toen ze uiteindelijk Emma los liet.

‘Wat zeg je nu? We wisten allebei dat je nog je afspraak had bij de Vries.’ antwoordde ze.

‘Ja, geen probleem hoor. Hoe ging het eigenlijk?’ vroeg Tristan op zijn beurt.

Gwen krabde wat ongemakkelijk aan haar nek. Haar blik was stevast op haar voeten gericht.

‘Het helpt om te praten, al geef ik dat niet graag toe.’

‘Dat je dat al kan toegeven, is een grote stap vooruit.’ zei Tristan.

‘Precies. Ik ben blij dat je vooruitgang boekt.’

Emma zette een stap naar voren om een hand op Gwens schouder te leggen, maar zij trok zich terug.

‘Ik waardeer jullie steun. Echt waar. Maar daarvoor zijn we hier niet. Kunnen we er alsjeblieft aan beginnen?’ vroeg ze.

‘Als dat echt is wat je nodig hebt.’ antwoordde Emma.

Gezamenlijk richtten ze zich tot de oude eik. Niemand wist hoe lang deze boom hier al stond. Gwen was ervan overtuigd dat er geen oudere plant was in het woud dat hen omringde. En de levensenergie die ze ervan voelde afkomen, kon niet beschreven worden met menselijke woorden.

Freja had hen ooit verteld dat het waarschijnlijk een afstammeling van Irmunsul, de mooiste boom in alle

rijken, was. Hoe een eikel van die boom ooit hier terecht was gekomen, bleef een raadsel. Gwen had zo haar eigen theorie die rekening hield met die eekhoornachtige Ratatosk die probleemloos van de ene wereld naar de andere sprongen.

‘Hier gaan we dan.’ zei Gwen stilletjes terwijl ze beide handen uit hield. Tristan en Emma namen elk één vast en sloten hun ogen net als Gwen.

Op deze plek waren de werelden het dichtst bij elkaar. Dat kon ieder van hen voelen. Daarom dat ze telkens hier zo makkelijk konden oversteken naar wat zij de Wachtkamer noemden. Maar hoe hard ze ook probeerden, het lukte hen maar niet om de poort terug te openen. Niet sinds Finns offer.

Seconden werden minuten. Emma begon reeds te lossen, maar Gwen kneep net iets harder in haar hand.

‘Nog heel even.’

Emma kon het haar niet ontkennen.

Zo bleven ze staan met z’n drieën. Niemand wist precies voor hoe lang. Tristan had al een tijdje kramp, maar hij kreeg het niet over z’n hart om als eerste te stoppen. Pas toen Emma zich voor de tweede maal los probeerde te trekken, liet Gwen haar gaan. Zelfs zij moest toegeven dat ze al te veel van hen had verwacht, ook al was ze nog niet van plan om zelf te stoppen.

‘Gwen, doe je ogen open.’

‘Nog niet, Emma.’

‘Vandaag zal echt niet anders zijn dan alle dagen ervoor.’

‘Dat weet je niet!’

‘Jawel, Gwen, en ik weet het al een tijdje. De poort is

er niet meer. Je moet het aanvaarden.’

‘Nee! Finn wacht op ons!’

Stilte was het enige antwoord dat ze kreeg. Pas nu opende Gwen terug haar ogen. Tranen welden op in haar ooghoeken.

‘Emma? Tristan? Jullie geloven toch nog dat hij op ons wacht?’

Haar vrienden waren niet in staat haar rechtstreeks aan te kijken.

‘Hoe kunnen jullie dat denken? We stonden er toch samen voor?!’

‘We geven niet op,’ zei Tristan, ‘Maar...’

‘Maar wat?’

‘Luister, Gwen, we geloven in Finn. Echt waar. Maar hoe lang verwacht je dat we dit blijven proberen?’

‘Zo lang als nodig is!’ riep Gwen.

Zowel Emma als Tristan zetten een stap terug. Zo kenden ze Gwen niet. Het lag niet in haar aard om zo boos te worden.

‘Dit is niet de manier, Gwen. We geven elkaar gewoon valse hoop.’

‘Er moet een andere manier zijn. Misschien kan ik nog eens proberen via de Bron te gaan?’ zei Tristan.

In tegenstelling tot de Wachtkamer konden ze nog steeds de Bron betreden met de nodige concentratie. Op zich had die plek veel weg van de Wachtkamer, maar geen van hen durfde de sprong te wagen vanaf de watervallen.

‘Nee, Tristan, dat kan ik niet van je vragen. Het is veel te riskant. Finn zou niet willen dat we onze veiligheid op het spel zetten.’ zei Gwen terwijl ze haar tranen wegveegde.

‘Nochtans deed hij dat wel voor ons...’ mompelde

Tristan.

‘Dat was fout van hem en dat weet je. Er is niets heldhaftig aan zelfopoffering.’ antwoordde Gwen.

Nog voor het escaleerde, kwam Emma tussenbeide.

‘Grimnir dan? Ze heeft ons in het verleden al in de juiste richting gewezen.’

‘Na wat er uiteindelijk gebeurd is, weet ik nog niet zo of ik haar wel volledig vertrouw.’ bekende Gwen voor de eerste keer.

Hoewel het een last van haar schouders was om dat eindelijk toe te geven, zakte Gwen toch ineen. Normaal gezien genoot ze van het gevoel van gras tegen haar handen, maar nu prikte het gewoon. Alles werd haar eventjes teveel.

‘Ik wist niet dat je er zo over dacht.’

‘Maakt het op dit moment nog uit?’

Tristan plofte naast Gwen neer.

‘Weet je wat ik denk?’ vroeg hij.

Met vragende ogen keken de meisjes hem aan.

‘Ik denk dat we allemaal wat rust kunnen gebruiken.’ zei hij.

‘Je hebt geen idee hoe graag ik dat wil,’ zei Gwen, ‘Maar dat stemmetje in m’n achterhoofd wil maar niet zwijgen.’

‘Dan leg je dat stemmetje toch gewoon het zwijgen op door een gebakje in haar mond te proppen.’

Gwen keek hem even vragend aan, totdat hij knikte in de richting van de mand die hij met zich mee had.

‘De boog kan niet altijd gespannen staan. Ik heb een picknick voorzien. Laten we eerst eten en dan komt de oplossing wel vanzelf. Wat denk je?’

Gwen glimlachte zachtjes.

‘Ik denk dat je een engel op Aarde bent.’

Terwijl Gwen haar tranen weg veegde, zetten Emma en Tristan alles klaar voor de picknick. Dit hadden ze al in eeuwen niet meer gedaan. Ze hadden zichzelf wijsgemaakt dat ze al te oud waren voor zoiets, maar na alles wat ze hadden meegemaakt, begonnen ze te beseffen dat je nooit te oud bent voor iets dat je gelukkig maakt.

Gwen nam als eerste een hap uit het aardbeientaartje dat Tristan had gemaakt.

‘Meen je dit? Jij hebt dit zelf gemaakt?’ zei ze met haar mond nog vol.

‘Vind je het niet lekker?’ vroeg Tristan onzeker.

‘Niet lekker? Tristan, ik denk dat je je roeping gevonden hebt.’

Tristan bloosde lichtjes. Het was altijd moeilijk voor hem om een compliment te aanvaarden, maar hij wist dat Gwen nooit zou liegen tegen hem.

Emma had de taartjes ondertussen zelf al in de gaten. Daar had Tristan al op gehoopt. Hij had ze stiekem speciaal voor haar gemaakt, al zou hij dat nooit toegeven. Ze at niets liever en nu ze het zo moeilijk had, hoopte hij dat hij haar daarmee op het rechte pad kon houden.

Eten was nog steeds iets waartoe Emma zich moest dwingen, maar ook haar hand reikte nu langzaam naar één van de taartjes. Tristan keek subtiel toe. Ze stond klaar om een hap te nemen.

Maar ze beet op lucht.

Een kleine vluchtige schaduw had bliksemsnel het gebakje uit haar hand gegraaid.

‘Wat was dat?’ vroeg Emma teleurgesteld.

‘Geen idee.’ zei Tristan.

Hij sprong recht en begon rond te kijken.

Gwen daarentegen had het pad van de schim gevolgd. Nog voor Tristans woorden koud waren, had zij haar hand al opgeheven. Boomwortels schoten uit de grond en vormden een houten koepel over de kleine dief.

‘Heb je het te pakken?’ vroeg Tristan.

‘Geen idee’ antwoordde ze.

‘Wat was het? Een ekster?’

Gwen haalde gewoon haar schouders op.

‘Wat denk jij, Emma?’

Tristan en Gwen keken haar aan. Zij had echter een nieuwe gebakje in haar mond.

‘Wat?’ zei ze terwijl brokjes uit haar mond vielen.

‘Zullen we een kijkje nemen?’ vroeg Gwen.

Gedrieën benaderden ze de val. Al van veraf hoorden ze het geluid van krabbelende pootjes. Een zacht gepiep verwelkomde hen.

‘Jakkie, was het een rat?’ zei Emma walgend.

‘Het klinkt wel als een knaagdier.’

‘Laten we zien.’ zei Gwen, terwijl ze hurkte.

Ze hield haar hand boven de wortels, klaar om het beestje terug vrij te laten.

‘Wees voorzichtig.’ waarschuwde Emma.

Gwen knikte. Met een draai van haar hand openden de wortels zich als een bloem.

Drie paar ogen keken naar binnen. Een grote eekhoorn keek hen aan. Ondertussen bleven er alleen nog maar kruimels over van het taartje.

‘Is dat een ...?’

Gwen kon haar ogen niet geloven.